

Jumaläidin mysterio

Pekka Ervastian esitelmä 27/6 1915 Mikkelissä

Monta vuotta sitten tapasin erään roomalais-katolisen nuoren miehen, joka kuului johonkin munkkiveljeskuntaan, vaikka hän ei vielä ollut tehnyt lopullista lupausia eikä siirtynyt kokonaan luostariin asumaan. Oli tilaisuus sellainen, että jouduimme keskusteluun vakavista asioista. Puhuimme jälleensyntymisestä, ja koska olin huomaavinani, että tämä nuori roomalais-katolinen ei vastustanut jälleensyntymisen aatetta, vaan myönsi yhtä ja toista, kysyin häneltä: „Ehkä te uskotte jälleensyntymiseen?“ – „Tietysti uskon“, hän vastasi. – „No mutta uskotaanko jälleensyntymistä roomalais-katolisessa kirkossa?“ – „Ei yleisesti,“ hän sanoi, „ei saarnata sitä kansalle, mutta koko meidän roomalais-katolinen uskomme on sitä laatua, että kansalle esitetään niitä yksinkertaisia oppeja, joita tekin tunnette, mutta yksityisesti saa roomalais-katolinen tutkija ajatella ja uskoa mitä vain.“ – „Sehän on kummallista“, minä sanoin. „Siis kun te puhutte esimerkiksi neitsyt Maariasta, ettekö ajattelekaan silloin, että hän oli Jeesuksen äiti, että hän oli neitsyt, että hän Jumalan avulla synnytti pojan, Vapahtajan, ja että hän nyt taivaallisena kuningattarena asuu jossakin henkimaailmassa? Ettekö ajattele niin?“ – „Ei,“ hän sanoi, „ei. Emme me sisäisessä katolisessa piirissä ajattele niin. Nuo ovat kaikki symbooleja. Sisäisessä piirissä me pyrimme ymmärrykseen ensin ja sitten antaumuksen tietä pitkin tietoon, mystilliseen tietoon.“

Tämä oli todella silloin aivankuin uutta minulle, sillä olin silloin hyvin nuori. Ja ajattelemisen aihetta tämmöinen lausunto todella antoi, kun nimenomaan roomalais-katoliseen uskontoon, vieläpä munkkiveljeskuntaan kuuluva mies sanoi: „Nuo ovat kaikki symbooleja, kaikki meidän

opinkappaleemme ovat vertauskuvia. Jokaisen tulee itse ottaa selvää siitä, mitä ne kaikki merkitsevät. Perästä päin olen tietysti itse tutkinut sekä kristillistä uskoa että toisia uskontoja ja huomannut, että niiden opit, niiden opinkappaleet ovat sangen samanlaisia, huomannut myös, että niiden täytyy olla symbooleja, ne ovat vertauskuvia, että ne eivät ole opinkappaleina sanallisesti totta, ei siinä merkityksessä kuin lapsellisella uskolla kuvitellaan, vaan ne peittävät totuutta. Ne samalla sitä peittävät ja samalla sitä tuovat ilmi.“

Ja jos me nyt vähän ajattelemme tätä jumaläidin salaisuutta, josta silloin tuolta nuorelta katolilaiselta kysyin, jos me ajattelemme sitä mysteriota, sitä symbolia ja samalla koko kolminaisuuden mysteriota, koska Jumalan salaisuus on uskonnoissa niin läheisessä yhteydessä, tämän jumaläidin, katolilaisen neitsyt Maarian kanssa, niin teemme todella semmoisia havaintoja, että näitä asioita, näitä vertauskuvia voidaan avata avaimella toisensa jälkeen. Otanpahan pari kolme tämmöistä avainta.

Kun pidämme mielessä kuvan neitsyt Maariasta, joka Pyhän Hengen vaikutuksesta synnytti pojan, synnytti elämän ruhtinaan ja muistamme, että näin ei ole puhuttu ainoastaan kristinuskossa, vaan vanhoissa uskonnoissa, vanhassa Egyptissä, vanhassa kaldealais-babylonialaisessa uskonnossa, joista nyt enää ei ole muuta kuin historiallisia muistomerkkejä jäljellä, kun ajattelemme, että niissä kaikissa on puhuttu juuri näistä asioista ja niitä kansalle esitetty, niin ymmärrämme, että itse nämä vertauskuvat, ne ovat niin luonnollisia. Vaikkakin me katolisessa kristinuskossa olisimme unohtaneet tuon ensimmäisen luonnollisen vertauskuvan eli sen avaimen, niin ymmärrämme, että alkuaan on täytynyt olla niin luonnollinen avain, että nämä, itse asiassa nämä vertauskuvat ovat vain olleet nimityksiä luonnollisille asioille. Sillä silloin ihmiset yleensä, kansat, kansanjoukot, jotka eivät ole syvempää oppia

saaneet, ne saattavat ymmärtää, että asia todella oli niin, ja ne saattoivat silloin luonnossa nähdä enemmän pyhyttä, nähdä sitä pyhyttä, jota muuten ehkä eivät olisi nähneet. Sillä ihmisessä täytyy herätä hänen mielikuvituksensa, että hän voisi ymmärtää kauneutta ja pyhyttä.

Ja mikä silloin on tuo ensimmäinen ja aivan luonnollinen selitys koko tälle vertauskuvalle? Sen me heti löydämme, jos ajattelemme kevättä tämän maan päällä. Kun kevät on, silloin maaemo aivankuin herää unesta ja synnyttää, synnyttää viheriöivän luonnon uudestaan eloon. Puut pukeutuvat lehteensä, kukat nousevat maasta, koko luonto ottaa aivan toisen ulkomuodon. Taas näemme siinä elämän. Taas se on kuin luonto nousisi ylös. Talven aikana se on ollut nukuksissa, se on melkein ollut kuolleena, keväällä se nousee ylös.

Ja mitenkä tämä on saatu aikaan? Mitenkä tämä on tapahtunut? Se on tapahtunut siten, että maaemo on kääntynyt auringon puoleen. Maaemo on talven aikana siinä kohden, missä on talvi Pohjolassa, talven aikana kääntyy pois päin auringosta, mutta kevään tullen se taas alkaa kääntyä aurinkoon päin ja ottaa vastaan auringolta hedelmöittävän säteen, valon säteen. Aurinko on isä tuolla kaukana, isä, joka lähettää pyhän henkensä, lähettää säteensä, lähettää valonsa ja lämpönsä. Ja kun maaemo itse tahtoo synnyttää, kääntyy vastaanottavassa rakkaudessa isän puoleen ja ottaa vastaan isän lähettämän pyhän hengen omaan kohtuun. Silloin synnyttää maaemo poikansa, silloin synnyttää maaemo luonnon uudestaan uuteen eloon. Ja todella on pyhä ja puhdas tämä rakkaus, maaemon ja aurinko-isän, kaukaisen Jumalan rakkaus. Todella pyhä on se rakkaus, sillä ne eivät edes ole kosketuksessa. Kaukana, kaukana toisistaan, ikävöiden levittää maaemo näkymättömiä käsiään vain ja sulkee syliinsä vain isän kaukaa lähettämän suudelman, hänen valonsa säteen, hänen pyhän henkensä, ja

synnyttää.

Tämä on se ensimmäinen luonnollinen vertauskuva pyhän jumaläidin mysteriosta, neitsyt Maariasta. Se on jumaläidin neitsyt-salaisuus. Maaemo on aina täynnä rakkautta ja se kätkee sisäänsä kaiken rakkauden mitä siinä on ja se käy silloin kun se rakastaa. Me tiedämme, että meidän maamme rakastaa yhtämittaa ja synnyttää yhtämittaa, sillä vuodenaika vaihtuu, vaihtuu eri puolilla maata eri tavalla. Silloin kun meillä on kesä täällä, on talvi toisella puolella. Maaemo siis synnyttää yhtämittaa ja rakastaa yhtämittaa.

Ja kun menemme syvemmälle tähän mystérioön, kun katselemme sitä enemmän filosofisesti, emme katsele, emme rajoitu katselemaan ainoastaan ulkokohtaista luontoa, vaan ajattelemme tätä mysteriota filosofisesti, silloin saamme siitä uuden vertauskuvan. Silloin voimme aivankuin uudella avaimella taas avata tuon saman vertauskuvan ja näemme vielä suuremman, vielä ihmeellisemmän totuuden piilevän takana, näemme tässä mysteriassa koko elämän salaisuuden paljastuvan. Sillä kuten on ollut tapana aina uskonnoissa, on isän nimellä kuvattu henkeä ja äidin nimellä kuvattu ainetta. Isä-aurinko on vain symbolina hengestä eli tajunnasta ja maaemo on vain symboli aineesta. Nämä kaksi, henki ja aine, tajunta ja aine, ne ovat kaksi ikuista voimaa elämässä, jotka aina toimivat yhdessä eivätkä koskaan yhdy, jotka aina pysyvät erillään ja aina ovat yhtä. Ei ole mitään paikkaa ilman tajuntaa, ei ole mitään muotoa ilman tajuntaa, ilman henkeä. Ei ole mitään tajuntaa, ei mitään henkeä ilman muotoa, sillä tajunta ilman muotoa pysyy salassa, ilmenemättömänä. Tajunta ilman muotoa on salainen isä, josta ei mitään tiedetä. Ja aine, aine ilman tajuntaa, aineellisuus ilman henkeä on salainen äiti, josta ei mitään tiedetä. Sillä se, minkä avulla me voimme mitään tietää ja mikään olento voi mitään tietää, on ominaisuus, joka vasta yhdistää tajunnan ja aineen, on ominaisuus, joka on

elämää tämän tajunnan ja aineen yhteisvaikutuksesta tai joka niitä yhdistää. Mikä on se ominaisuus, joka aina yhdistää puhtaan tajunnan ja puhtaan aineellisuuden ja jota ilman ei ole mitään ilmennystä? Mikä on se elämä? Mikä on tuon elämän toinen nimi?

Pyhä Henki, sanoo vanha kristinusko. Pyhä Henki. Ja jos vielä vähäsen ajattelemme, näemme: se on se valo, joka auringosta lähtee, se on valo, joka loistaa pimeydestä. Sillä ajatelkaamme tätä fyysillistä maailmankaikkeutta, auringon valoa. Valo, joka auringosta lähtee, se ei näy, sitä ei ole olemassa tuolla ulkona avaruudessa. Jos me lähdemme ulos avaruuteen, on valo tietysti siellä, mutta me emme voi sitä nähdä. Se kulkee vain eetterialloilla, mutta se on näkymätöntä. Se on tälle meidän fyysilliselle silmällemme näkymätön. Se näkyy vasta sitten kun se kohtaa aineellisen muodon, joka itsestään heijastaa. Kappaleet voivat tuossa valossa loistaa, maapallo voi loistaa, muut tähdet voivat, itse kiertotähdet tässä meidän aurinkokunnassamme voivat loistaa. Ne loistavat sentähden, että ne ovat aivankuin imeneet itseensä auringon valoa, ainakin heijastavat fyysillisesti auringon valoa.

Mikä on siis tämä valo filosofisesti katsoen? Kun pidämme kiinni siitä, että henki eli tajunta on symbolisoitu tämän auringon kautta ja aineellisuus maaemon kautta, mikä on tuo valo, se valo, joka tajunnasta lähtee ja joka ei näy, ennenkuin se aineeseen yhtyy? Se on järki. Se on ajatteleva järki. Ajatteleva järki on se kolmas, pyhä henki, se valo, joka pimeydessä loistaa, joka maailmassa loistaa, vaikkei maailma siitä tiedä. Se on ajatteleva järki, joka ikuisesti yhdistää tajunnan ja aineen, hengen ja aineen, tajunnan ja muodon ja jota ilman ei mitään synny, ei mitään ole olemassa. Tajunnasta lähtevä ajatuksen valo, järjen valo on aivan ilmenemätön, ennenkuin se kohtaa, ennenkuin se aivankuin muovailee itseään, ennenkuin se voi heijastua muodoista ja voi sitten

näkyä valona. Kun me ihmiset järjellisesti ajattelemme, kun me järkevästi, loogillisesti, järjestelmällisesti ajattelemme, silloin meidän täytyy ajatella muodoissa, silloin meidän täytyy aina ajatella jonkinlaisissa muodoissa, olkoot nuo muodot kuinka yliaistillisia tahansa, kuinka henkeviä tahansa. Mutta ilman rajoitusta, ilman muotoa emme saata ajatella. Jos me voisimme päästä siihen järkeen, siihen puhtaaseen järkeen, joka on tajunnasta eli hengestä vain lähtenyt eikä vielä kohdannut mitään maapalloa, jota se voisi valaista, silloin me olisimme uppoutuneet siihen järjen pimeyteen eli siihen suureen valoon, joka pimeydessä loistaa ja jossa ei vielä ole mitään muotoja. Silloin me jo olisimme yhtä Isän Jumalan kanssa.

Mutta tällä symbolilla on vielä toisia merkityksiä. Me voimme avata tämän vertauskuvan vielä yhdellä avaimella ja havaita siinä vielä syvempiä asioita. Jos ensimmäinen oli luonnollinen avain ja toinen oli filosofinen avain, niin voi sanoa, että voimme avata kolmannella, esoteerisella, okkultisella avaimella, semmoisella salaisen psykologisella avaimella, joka koskee meidän omaa inhimillistä, mystillistä, meidän omaa inhimillistä henkistä kehitystämme. Ja silloin me näemme, että kaikki nuo asiat, kaikki nuo seikat, joita nyt katsomme ulkoa ja jotka olivat ulkona maailmassa, auringot, maapallot, valo, tajunnat, aineet, järjet, joita me voimme ajatella ulkopuolella itseämme, ne kaikki ovat myös meidän sisässämme. Ne ovat meissä itsessämme, niin että meissä itsessämme on puhtaan tajunnan isä, puhtaan tajunnan salainen isä. Meissä itsessämme on siitä isästä lähtenyt järjen valo ja meissä itsessämme on siis myös Jumalan äiti. Meissä on Jumalan Äiti, meissä on Pyhä Henki ja meissä on Isä Jumala. Isä Jumala meissä on se puhdas tajunta, henki eli tajunta siinä, tajunta käsitettynä jonkinlaisena elävänä teoreettisena prinssiippinä niin sanoaksemme, tajunta sinä tajunnan ideana, jota ilman ei olisi mitään elämää. Tämän tajunnan idean takana

on meissä Isä, jota emme tunne. Me tiedämme ja tunnemme ainoastaan sen Pyhän Hengen, joka Isästä on lähtenyt ja joka meissä ilmenee ajattelevana järkenä. Ja me käytämme tätä ajattelevaa järkeä katsellessamme maailmaa, ajatellessamme maailmaa ja luontoa, tehdessämme johtopäätöksiä siitä, mitä me näemme ja havaitsemme ja saamme kokea.

Mutta missä on Jumalan äiti meissä? Mikä on meissä Jumalan äiti? Mikä on aineellisuus meissä?

Luonnossa Jumalan äiti on aivankuin elävä ja kuollut. Se on synnytyks, synnyttämisen kyky. Rikkauten ja runsauden sarvi on Jumalan äiti luonnossa. Samaten kuin on filosofisesti yleensä aineellisuuden aate moninaisuuden, monimuotoisuuden mahdollisuus, muotojen ääretön rikkaus, synnyttämisen mahdollisuus, niin on siis myös meissä itsessämme Jumalan äiti sisässä semmoinen jotakin, joka voi synnyttää, jossa on meidän rikkautemme, jossa on meidän runsautemme. Mikä on se Jumalan äiti? Se on meidän mielikuvituksemme. Se on meidän sisällinen tunne-elämämme. Se on koko meidän tunteellisuutemme ja mielikuvituskykymme. Se on meissä Jumalan äiti. Ja nyt kun ihminen tahtoo henkisesti kehittyä, kun ihminen on herännyt, sillä tavalla herännyt ulkonaisesti, niinkuin maaemo herää, että hän sanoo sisässään: minä tahtoisin luoda uuden ihmisen, minä tahtoisin synnyttää uuden ihmisen, minä tahtoisin puhdistua, minä tahtoisin tulla täydelliseksi, minä tahtoisin päästä totuuden tietoon, minä tahtoisin kehittyä ylös päin, monella tavalla hän ilmaisee tahtoaan tulla hyväksi, jaloksi, hän ilmaisee tätä, ja se on Jumalan äiti hänessä, joka liikkuu, silloin kun tämä ikävä herää. Kun ihminen tahtoisin nousta, tahtoisin herätä, tahtoisin synnyttää jotakin, eikä hän itse vielä oikein tiedä, mitä hän tahtoisin, millä tavalla se oikein on tapahtuva, hän vain tietää, että hän kaipaa totuutta, että hän kaipaa täydellisyyttä, että hän kaipaa Jumalaa. Niinkuin peura kaipaa vilpoisaa lähdeä, niin

minun sieluni janoaa Jumalaa, sanoo silloin ihminen. Ja se on Jumalan äiti silloin hänen sisässään, joka tahtoisu synnyttää.

Ja mitenkä silloin tuo voi tapahtua? Mitenkä silloin uuden ihmisen synnyttäminen voi tapahtua? Ei se voi tapahtua niin, että äiti ihmisen sisässä, hänen mielikuvituksensa vain, että se voisi mitään synnyttää. Jos ihminen joutuu uskonnollisten tunteiden valtaan, jos ihminen joutuu uskonnollisesti hartaaksi, herää, silloin on Jumalan äiti hänessä liikkunut. Mutta Jumalan äiti on vielä hedelmöittämättä. Jumalan äiti ei voi synnyttää uutta ihmistä. Kaikki ne ihmiset, jotka jäävät ainoastaan tunteittensa valtaan, ainoastaan uskonnollisten haaveiden ja hartaustunnelmien valtaan, ne ovat vielä sillä tavalla äitejä, että ne ovat kuin naisia, jotka tahtoisivat tulla äideiksi, mutta eivät vielä sitä ole eivätkä voi mitään synnyttää. Ihminen ei voi yksin oman mielikuvituksensa voimalla, ei yksin omien tunteiden avulla uutta ihmistä synnyttää, vaikka hänen tunteensa olisivat kuinka voimakkaat ja ylevät ja jalot. Vaikka hän kävisi kuinka monessa kokouksessa tahansa, vaikka hän kulkisi kaikenlaisissa seuroissa ja aina koettaisi päästä kauniisiin ja yleviin ja hyviin tunnelmiin, ei hän saata synnyttää uutta ihmistä, ei hänessä saata uusi ihminen nousta ylös, sillä hän on vielä vain kuin nainen, joka tahtoisu tulla äidiksi, mutta ei sitä uskalla, ei sitä uskalla itselleen tunnustaa eikä uskalla pyytää Isältä Jumalalta, että Hän lähettäisi hedelmöittäväu säteensä hänen kohtuunsa. Vasta sitten kun ihminen ymmärtää, että hän nyt vielä niin ollen on kuin nainen, joka kaipaa äitiyttä, vasta silloin kun hän ymmärtää, että hänen täytyy saada Isästä Jumalasta, henki-tajunnasta hedelmöittävä säde, vasta silloin synnytys voi hänessä alkaa.

Mitä se on, toisen sanoen, kuin hän kaipaa? Hän kaipaa sisäiseltä Jumalaltansa, sisäiseltä Isältänsä, joka hänelle vielä on salassa, hän kaipaa siltä järjen valaistusta. Ihmisen ei pidä

jäädä siihen harhaluuloon, että hän voisi henkisesti kehittyä ilman järjen valoa. Meidän päivinämmä aletaan yhä selvemmin ymmärtää, että ihmisen ajatus ja ihmisen järki on välttämätön hänelle, kun hän totuutta etsii, kun hän totuutta tahtoo tietää, aletaan tämä ymmärtää uskonnollisessakin merkityksessä. Ja surkutella meidän siis täytyy niitä ihmisiä, jotka eivät pyydä Jumalalta juuri järjen valaistusta, jotka eivät sano Jumalalle: näytä minulle Sinun järkesi valo, näytä minulle totuus, paljasta totuus minulle, minulle järjelleni, että minä totuuden ymmärtäisin ja näkisin.

Kun ihminen tällä tavalla avaa sielunsa Isälle Jumalalle, kun hän ikävöivänä naisena avautuu hengen ja tajunnan hedelmöittäväälle valolle, silloin hänelle tapahtuu se, että hänen sisäinen Jumalansa, Isä, salainen Isä hänen sisällänsä, lähettää Pyhän Henkensä, lähettää totuuden henkensä, lähettää lohduttajansa, lähettää järkensä valon, sen valon, joka pimeydessä loistaa, hänelle. Ja silloin hän vasta pääsee tietoon myös jumaläidin sisäisestä mysteriosta. Silloin vasta jumaläiti myös avautuu hänelle äärettömänä rikkautena ja runsautena. Sillä ennen hänen täytyi kaikkea kokea ulkonaisessa maailmassa, ennenkuin hän mitään saattoi tietää. Hänen henkensä, hänen ajatuksensa oli aivan riippuvainen hänen ulkonaisista kokemuksistaan. Hän ei koskaan ihmisenä voinut muuta tietää kuin mitä hän oli kokenut. Ja kuitenkin hän kantaa sisällään jumaläidin salaisuuden, joka juuri muodostaa kaikkien kokemusten rikkauden. Jokainen ihminen kantaa sisässään koko maailman mahdollisuudet ja hän juoksee ulos yhtämittaa itsestään ja etsii ja etsii kokemusta, etsii kaikkia kokemuksia ulkopuolelta itseään tietämättä, että rikkaus on hänen omassa sisässään. Mutta kun hän pyytää Jumalalta järjen valoa, silloin hänen silmänsä menevät auki ja hän huomaa, että hänen sisässään on se rikkaus, joka tekee hänelle mahdolliseksi kokea yliluonnollisella tavalla kaikkea sitä ja paljon enemmän

kuin mitä hänen muuten olisi tarvinnut kokea ulkonaisesti. Kun ihminen tässä, tavallinen ihminen ulkonaisessa maailmassa kuulee jotakin, sanokaamme: hän kuulee kaunista soittoa, kaunista laulua, silloin herää hänen mielikuvituksessaan jonkinlaisia kuvia, kuvia siitä, mitä tuo soitto nyt saattaa kuvata, tuo laulu saattaa kuvata. Mutta huomatakaamme: nämä kuvat, jotka täten nousevat ihmisen mielikuvituksessa, siis jumaläidin salaisuudessa, nämä kuvat perustuvat ihmisen entisiin kokemuksiin. Nämä kuvat eivät ole toisenlaiset, eivät ole toisella tavalla rakennettuja ja toisella tavalla muovailtuja. Hän on nämä kokenut, ne eivät ole aivan uusia, hän ei näe mitään salattua maailmaa. Kun hän kuulee ihanaa soittoa ja näkee mielikuvituksessaan joitakin kuvia, ovat nämä kuvat semmoisia, että hän voi ruveta itseksensä analysoimaan, tutkimaan ja erittelemään ja huomaa silloin, että nuo äänet, tuo soitto, tuo laulu herätti hänessä jonkinlaisia idea-associationeja, ajatusyhdistelmiä, muistoja menneisyydestä, muistoja jostakin, missä hän on ollut, muistoja jostakin, mitä hän on lukenut j. n. e. j. n. e. Ne eivät paljasta hänelle mitään uutta. Hän siis ei saata olla varma siitä, että hän on ehdottomasti oikein tulkinut tuon soiton tai laulun aivan todellisen tarkoituksen ja sisällön, mitä se säveltäjä, joka on soiton ensin luonut, joka on tuon kappaleen ensin säveltänyt, mitä hän on todellisesti nähnyt ja tarkoittanut. Ei ole ollenkaan sanottu, että ihminen tavallisissa oloissa ehdottomasti löytää juuri sen. Hänessä itsessään vain herää jonkinlaisia idea-associationeja hänen mielikuvituksensa runsaudesta.

Mutta kun hän on pyytänyt ja saanut Isältä Jumalalta todellisen järjen valaistuksen, pyhän totuuden hengen, silloin äidin mysterio hänen sisässään avaa hänelle totuuden silmän ja synnyttää, synnyttää silloin jotakin uutta, niin että tuommoisessa pienessä yksityisessä tapauksessa kuin jonkun soiton tai laulun kuuleminen, semmoisessa tapauksessa

ihminen silloin näkee, aivan todellisesti näkee, mitä siinä on. Hän voi silloin tuntea esimerkiksi semmoisia tunteita, joita ehkei ole koskaan ennen voinut tuntea, nähdä joitakin semmoisia ajatuksia, joita hän ei ole koskaan ennen voinut nähdä. Sillä hänen silmänsä ovat auki uusille uutuuksien mahdollisuuksille. Hän voi kokea mitä tahansa. Hänen oma rikkautensa on niin suuri, että se käsittää koko maailman. Ja sentähden sanotaan: mitä se tekee, jos te kaiken kadotatte, koko ulkonaisen maailman kadotatte, kunhan vain löydätte oman sielunne. Sillä teidän oma sielunne on koko maailma. Kun te sen löydätte, olette voittaneet koko maailman. Teidän sisässänne on koko maailma. Kun te sen löydätte, olette voittaneet koko maailman. Kun te sen löydätte, on koko maailman rikkaus teidän, ei ainoastaan näkyväisen, mutta näkymättömänkin maailman rikkaudet, tyhjentyvät rikkaudet.

Ja ihminen, jossa elää Jumalan pyhä henki, hän siis saattaa sisässään kokea ja jumaläidin salaisuuden nojalla ottaa selvää kaikista maailman salaisuuksista. Kokea sillä tavalla sisässään, ottaa vastaan Jumalan voiman, Jumalan valon, Jumalan lämmön ja samalla hedelmöityä siitä ja synnyttää uuden ihmisen. Tätä uutta ihmistä kutsutaan kristinuskossa Kristus-elämäksi. Vanhoissa mysterioissa, kreikkalaisissa mysterioissa kutsuttiin tätä uutta ihmistä Kristokseksi nimeltään. Tämän uuden ihmisen voi ihminen sielustaan synnyttää. Ja kun se uusi ihminen syntyy, silloin on todella aivan tosi tuo sana: Minä tahtoisin levätä sinun helmassasi, Jeesus, minä tahtoisin painaa pääni sinun helmaasi, Kristus. Silloin tämän sanan lausuu tämä jumaläiti. Se on äiti, joka palvelee omaa poikaansa. Se on äiti, joka on synnyttänyt uuden ihmisen, ihanan olennon, näkymättömän kuninkaan, rauhan ruhtinaan, ja tahtoo oman poikansa povella levätä ikuisuuden rauhassa.